

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ὁ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, Περικλείς ψωροκάρα,
ὁποῦ ποτὲ ἴστην τσέπη σου δὲν βρῖσκεται δεκάρα,
ἄρ' οἶσθα, ψωφογάϊδαρε, ἀπὸ ἀρχαίαν γλῶσσαν
καὶ ὅτι ἔθαψαν, μωρέ, τὴν Ἀντιγόνην ζῶσαν;
Οὐδὲν γὰρ ἔστιν ἀλγεινόν, οὐτ' ἄτης ἔστιν ἄτερ,
ὁποῖον οὐχὶ νῶν τελεῖς, τῶν Ὀλυμπίων πάτερ!
- Π.—Τί θέματ' ἄρρητα, μωρέ, ἡ γλῶσσα σου προφέρει;
- Φ.—Σοῦ ἀπαγγέλλω, Περικλῆ, τῆς Ἀντιγόνης μέρη
καὶ τοῦ Σεμτέλου σχόλια περὶ ἐκείνης ὄρα...
- Π.—Ἀλήθεια τίποτα γι' αὐτὴν δὲν μούπες ἔως τώρα.
- Φ.—Ἐγὼ ἐπῆγα, Περικλῆ, ἂν κι' ἔλεγαν καμπόσοι
πῶς τοῦ Τσιγγροῦ τὸ θέατρο ἔμπορεῖ νὰ μᾶς πλακώσῃ
καὶ εἶπαν οἱ μηχανικοὶ καὶ ὁ Γκοτλάν καὶ ἄλλοι,
πῶς τοῦ Τσιγγροῦ τὸ θέατρο μεγάλο ἔχει χάλι
καὶ εἶναι κίνδυνος πολὺς καμμιά φορὰ ν' ἀνάψῃ
καὶ τὸ ἀκροατήριον γιὰ μιὰ στιγμή νὰ κάψῃ.
Ἄν καὶ μοῦ ἔλεγαν πολλοὶ τὸ θέατρο πῶς πέφτει
—καὶ ὁ Θεός, βρὲ Περικλῆ, νὰ μὴ μὲ βγάλῃ ψεύτη—
ἐν τούτοις ὅμως ἔσπευσα μὲ πάλλουσαν καρδίαν
ν' ἀκούσω μὲ κατάνυξιν ἀρχαίαν τραγωδίαν
καὶ νὰ τιμήσω οὕτω πῶς τὴν δόξαν τῶν προγόνων,
τὸν κύριον Κορομηλᾶν, τὸ ἔθνος καὶ τὸν θρόνον.
Ἐπῆρα οὖν τὰ σχόλια τοῦ Σίμωνος Χιωτέλλῃ,
ἂν καὶ τὰ ξέρω, Περικλῆ καὶ διόλου δὲν μὲ μέλει,
ἐπῆρα δὲ καὶ λεξικά καὶ μεταφράσεις Γάλλων
καὶ τοῦ Σεμτέλου τοῦ σοφοῦ τὸν τόμον τὸν μέγαν
καὶ τέλος πάντων ἔγινα ὡς βιβλιοπωλεῖον
κι' ἐπῆγα τὸ ἀρχαῖον μας νὰ ἴδω μεγαλεῖον.
Κι' ἐκάθισα ἴστο θέατρο μὲ κάθε μπεχλιβάνη
καὶ ὁλοένα ἔβλεπα μὲ φόβο ἴστο ταβάνι,
μήπως κανένα πατεροῦ ἀπὸ ἀπάνω πέσῃ
καὶ τὸ σοφὸν κρανίον μου χωρίσῃ μὲς ἴστη μέση.
- Π.—Μὰ ἦσαν κι' ἄλλοι Φασουλῆς;...
- Φ.—Ἀμέτρητο ἀσκέρι,
ἀπὸ ἐκεῖνο δηλαδὴ ὁποῦ τὰρχαῖα ξέρει.
- Π.—Ποιοὶ δηλαδὴ;...
- Φ.—Νὰ ὁ Τζεβδέτ, ὁ τουρκαλᾶς ἐκεῖνος
κι' ὁ Στέρνεκ καὶ ὁ Νουριμάν καὶ ὅλον τᾶλλο σμῆνος,
τούτέστι ὁ Ριζάμπης κι' ὁ Μονθολὸν ὁ Γάλλος
κι' ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σέργιος κι' ὁ κόσμος ὁ μέγαν
καὶ σαχλομίξιδες πολλοὶ καὶ ἀρκεταῖς σαλιάραις...
- Π.—Μὴ βρίζῃς; ἔτσι τὸ κοινὸν γιὰτὶ θὰ φᾶς σφαλιάρας.
- Φ.—Παρήσαν καὶ οἱ βασιλεῖς μεθ' ὅλων τῶν τῶν παίδων
καὶ ἡ Μεγάλη Δούκισσα μαζί μὲ τὸν Ἀλφρέδον,
μὰ καὶ δασκάλοι μερικοὶ καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα,
ὁποῦ ἐφιγουράριζε κι' ἐκεῖνη μὲς ἴστη σάλα.

Καὶ τέλος πάντων ἀνοιξε ἡ τῆς σκηνῆς αὐλαία
κι' ἡ Ἀντιγόνη ἄρχισε μὲ τὸν ὑποβολέα
κι' ἐβγήκε ὁ Κορομηλᾶς νὰ κἀνῃ τὸν ἀρχαῖο
καὶ ἄκουες τὸν ἱαμβο, σπονδεῖο καὶ τροχαῖο
κι' ἡ γλῶσσα του τὰ ἔκοβε τὰρχαῖα σὰν ψαλλίδι
κι' ἐφώναζε «Ἰατταταί, κασίγνητε, κασίδη»
καὶ κάθε τόσο ἄλλαζε τῆς μούρης του τὸ χρῶμα
καὶ ἀνοιξε ὁ Νουριμάν μιὰ πιθαμὴ τὸ στόμα
καὶ εἶδα καὶ τὸν κουλουρτζῆ ἐκεῖνον τὸν Ἀλέξη
ποῦ πρόσσεγε ἀπὸ ἴψηλὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ λέξι.

Π.—Καὶ ὕστερα βρὲ Φασουλῆ;

Φ.—Ἐβγήκαν οἱ ψαλλάδες,
οἱ μπάσσοι κι' οἱ βαρῦτονοι καὶ οἱ φραγκοπαππάδες,
τούτέστι Δὸν Βασίλειος, Δὸν Παῦλος, Δὸν Ριβέλης
κι' ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ κι' ὁ Γεωργῆς Παγανέλης
καὶ ἄρχισαν νὰ ψάλλοννε τὸ ντόμινο μπαμπίσκο,
χρυσῶν ἀμέρας βλέφαρον, τὸν γαῖδαρο δὲν βρῖσκω.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.—Καὶ ὕστερα πολλοὶ λιμοκοντόροι
ἐβγήκανε εἰς τὴ σκηνὴ ὡς εἶδος δορυφόροι
μὲ κράνη καὶ μὲ θώρακας καὶ δόρατα ξυλένια,
ὁποῦ θαρροῦσες πῶς βαστοῦν τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ
[γένεια

καὶ τὰ μουστάκια ἔστριβαν μὲ πόζα καὶ καμάρι
καὶ ὁλοένα ἴσκηωναν ἀπάνω τὸ κοντάρι
κι' ἂν καὶ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς καθόλου δὲν ὠμίλει,
μὰ τοὺς χειροκρότησαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
γιατὶ ἐπέτυχαν καλὰ εἰς τῶν βωβῶν τὸν ρόλον,
ποῦ εἶναι ρόλος, Περικλῆ, ἐκ τῶν πολὺ δυσκόλων.
Κι' ἡ Ὀλγα ἡ βασίλισσα ἕνα βιβλίον βγάξει
καὶ ἄρχισε μὲ προσοχὴ σ' ἐκεῖνο νὰ διαβάξῃ
καὶ τότε γιὰ νὰ δείξουνε καμπόσαις μεγαλεῖο
τῆς Ἀντιγόνης ἐβγαλαν κι' ἐκεῖναις τὸ βιβλίον
καὶ ὁλοένα διάβαζαν νὰ καταλάβουν τάχα
κι' ἐθαύμαζα τὰς γνώσεις των μὲ ἄλλους σὰν τὸν

[χάχα
καὶ τότε εἶδα, Περικλῆ καὶ τὴν κυρὰ Δασκάλα
τῆς Ἀντιγόνης σχόλια νὰ μελετᾷ μεγάλα
κι' ὁ Στέρνεκ κι' ὁ Τζεβδέτ πασσᾶς σπουδαίως ἐμε-
[λέτα

τὰ τοῦ Σεμτέλου σχόλια καὶ τᾶλλα τὰ λιμπρέτα,
ἐγὼ δὲ διερμήνευα τὰρχαῖα μας ἐν τάχει
ἴστον Χὰν τὸν ἀντιμούτσουνο τοῦπροσφιλοῦς μας Σά-
Καὶ πρὸς τὸ μέρος ἔστρεψα τοῦΜεγαλειοτάτου [χη.
κι' ὁ βασιλεὺς ἐνύσταξε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
τὸν ἐγλυκονανούρισε ἐκεῖνο τὸ τροπάρι
καὶ μὲ; ἴστο θεωρεῖο του ἐμπῆκε νὰ τὸν πάρῃ
καὶ εἶπε εἰς τῶν δούλων του τὴν τῶση συνοδεία:
»ὄταν ἴστο τέλος νοιώσετε πῶς φθάν' ἡ τραγωδία,
εὐθύς νὰ μ' ἐξυπνήσετε, βρὲ σεῖς θαλαμηπόλοι,
νὰ πάω νὰ τοὺς συγχαρῶ μὲ τὴν καρδιά μου ὅλη.»
Κι' ἐβγήκανε εἰς τὴ σκηνὴ μ' ὄχλοβὸν μεγάλη
καὶ Ἄγγελοι κι' Ἐξάγγελοι κι' Ἀρχάγγελοι καὶ ἄλλοι
κι' ὄταν ὁ Αἴμων, Περικλῆ, ἐβγήκε σκοτωμένος
ἴβογγουσε ὁ πατέρας του σὰν νάταν γαστρομένος
καὶ λόγους ἤκουες βαρεῖς καὶ φρικαλέας λέξεις,
ποῦ ἔτρεμε κι' ὁ κουλουρτζῆς ἐκεῖνος ὁ Ἀλέξης.
»Αἰαί, ὦ ἀμαρτήματα ἐμῶν φρενῶν δυσφρόνων,
ὦ πόνοι δύσπονοι βροτῶν καὶ θάνατοι Αἰμόνων,
ὦ ἐμφυλίους βλέποντες θανόντας καὶ κτανόντας
καὶ Πανσανίας τοιγαροῦν πεινῶντας κι' διψῶντας.
Παπαί, ὦ παῖ μου, ἔθανες νέος ξὺν μόρφ νέφ.

Ὁ Πρέσβυς ὁ Ριζάμπετης προσφέρει ἰστὸ χορὸ
τὸ Σεφφακὰτ ἰστὴν Φασουλῆ μὲ ὕφος σοβαρὸ.

ὦ! ἄγετέ με, πρόσπολοι καὶ μόλις ἀναπνέω,
 ἰὼ! τοῦ Ἄδου, φεῦ! λιμὴν, τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις;
 ἰδοὺ καὶ ὁ ἐπίσημος τῆς Εὐρυδίκης νέκυς.
 Τοτὲ Γεννάδη, ἄγε με, ὁ κόσμος νὰ γλυτώσῃ,
 ποιὸς θέλει τὸ πηγούνι μου νὰ μοῦ τὸ ξερριζώσῃ;
 νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ καὶ ἦξαις οὐκ ἀφήξαις
 καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα ποῦ ἦτανε νὰ φοίξῃς.»
 Καὶ τέλος ἐτελείωσε ἡ ὅλη τραγωδία
 καὶ ἔχαρη τῶν ἰθαγενῶν καὶ ξένων ἡ καρδιά
 καὶ τῆς Ἑλλάδος, Περικλῆ, τὸ γόητρον ὑψώθη
 καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξύπνησε καὶ ἀπάνω ἐσηκώθη
 καὶ ἐπῆρε κάθε Δούκισσα καὶ κάθε Πριγκηπέσσα
 καὶ ἐπῆγε ἰστῶν ὑποκριτῶν τὰ καμαρίνια μέσα
 καὶ τὸν ἀρχαῖον θίασον ἐνθέρμως συνεχάρη,
 διότι τὸν κατάφερε ὁ ὕπνος νὰ τὸν πάρῃ.
 Ἄπ' ἔξω δὲ ὁ Σοφοκλῆς μᾶς ἔκανε καρτέρι
 μ' ἓνα χοντρὸ κοντόξυλο ἀπὸ τὸ κάθε χέρι
 καὶ μόλις βγήκε, Περικλῆ, τὸ ἓνα καὶ ἄλλο φύλο
 καὶ ὑποκριταὶ καὶ θεαταί,... Χριστούλη μου, τί ξύλο!
 Πάτ κι οὐτ' ἐδῶ, πάτ κι οὐτ' ἐκεῖ, μπαγλάρωμα καὶ θρη-
 μή, πρὸς θεῶν, ὦ Σοφοκλῆ, ἐφώναζε τὸ σμήνος, [νος,
 μή, ὦ σκιά τοῦ Σοφοκλῆ, ἐνώπιόν μας στέκης

καὶ μὴ μὲ ραμπαδόξυλο τὸν γόφο μας ὀλέκῃς.
 Ἄλλ' ὁ ἀρχαῖος Σοφοκλῆς ἀπὸ αὐτὰ δὲν πέφνει
 καὶ θεαταὶ καὶ ὑποκριτὰς ἀλύπητα τοὺς δέροναι
 καὶ ἐγὼ ἀμέσως τῶκοψα κουμποῦρι μὲ τὸν Σάχη
 καὶ μόλις ἔτσι γλύτωσα ἐκεῖνο τὸ μπερντάχι.
 Ὅταν δ' ἐπῆγα, Περικλῆ, ὀλίγο παραπέρα
 βαρεῖς ἀκούω κοπετοὺς ἀπάνω ἰστὸν ἀέρα
 καὶ ἐνόμιζα πῶς ἔβλεπα καὶ ἄλλο νέον δράμα...

- Π.—Μὰ τί ἐσήμανε, μωρέ, ὁ βόγγος καὶ τὸ κλάμμα;
 Φ.—Καλὰ καλὰ ἐπρόσεξα ἰστὸς κοπετοὺς καὶ θρήνους
 καὶ ἀμέσως ἐκατάλαβα, βρέ Περικλῆ, μ' ἐκείνους
 πῶς διὰ στίχων κολοβῶν, σπονδαίων καὶ ἀναπαίστων
 ἐθρήνον οἱ ἀκροαταὶ τῆς δώδεκα δραχμαῖς των.
 Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν, Περικλῆ, ψωροκάρα,
 ὅπου γιὰ τὴν παράστασι δὲν ἔδωσες δεκάρα
 καὶ τέτοιο τέλος ἔτυχε ἡ Ἀντιγόνη νάχη...
 Π.—Ἄν γλύτωσες τοῦ Σοφοκλῆ ἐκεῖνο τὸ μπερντάχι,
 μὰ τὸ δικό μου βέβαια δὲν τὸ γλυτόνεις τώρα
 καὶ ὄρε γιὰ τὴ ράχη σου μιὰ δυνατὴ σπαλιόρα.

